

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I ОК 1/05
29.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Драгише Ћорђевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Николе Мићуновића, Зорана Савића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Драганом Јеврић, записничарем, у кривичном предмету против оптужених **АА, ББ, ВВ и ГГ**, због кривичног дела отмице из члана 64. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, учињеног у саизвршилаштву, у вези члана 22. Основног кривичног закона, решавајући о жалбама оптужених АА и његовог браниоца, адвоката АБ, оптужених ББ и ВВ и њихових бранилаца, адвоката АВ и АГ и браниоца оптуженог ГГ, адвоката АД, изјављених против пресуде Окружног суда у Београду К.П.бр.8/03 од 12.07.2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, донео је, дана 29.09.2005. године, следећу

П Р Е С У Д У

I УВАЖАВАЊЕМ жалби оптужених АА, ББ и ВВ и њихових бранилаца и браниоца оптуженог ГГ, **ПРЕИНАЧАВА СЕ**, пресуда Окружног суда у Београду К.П.бр.8/03 од 12.07.2004. године, за кривично дело отмице из члана 64. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, у вези члана 22. Основног кривичног закона, за које су овом пресудом оглашени кривим и то само у погледу одлуке о казни, тако, што Врховни суд, **ОСУЂУЈЕ** и то: оптуженог АА, на казну затвора у трајању, од 10 (десет) година, оптуженог ББ, уз претходну примену члана 48. Основног кривичног закона, утврдивши му за ово извршено кривично дело – казну затвора у трајању, од 8 (осам) година, а узимајући му као утврђену, казну затвора у трајању, од 4 (четири) године, по правноснажној пресуди Окружног суда у Лесковцу К.30/04 од 30.06.2004. године, на јединствену казну затвора у трајању, од 10 (десет) година, а претходном применом и члана 42. и 43. Основног кривичног закона, оптуженог ВВ, на казну затвора у трајању, од 4 (четири) године и оптуженог ГГ, на казну затвора у трајању, од 5 (пет) година, у које им се изречене казне затвора урачунава и време проведено у притвору и то: оптуженом АА, почев, од 27.03.2003. године, па надаље, а оптуженима ББ, ВВ и ГГ, почев, од 22.04.2003. године, када су слободне и лишени, па надаље, док се исте жалбе оптужених и њихових бранилаца, у преосталом, непреиначеном делу пресуде, **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване и у том делу, првостепена пресуда, **ПОТВРЂУЈЕ**.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ, жалба пуномоћника оштећених ДД и ЋЋ, адвоката БВ, као **НЕБЛАГОВРЕМЕНА**.

Образложење

Побијаном пресудом, Окружног суда у Београду К.П.бр.8/03 од 12.07.2004. године, оглашени су кривим, оптужени АА, ББ, ВВ и ГГ, да су као саизвршиоци, извршили кривично дело отмице из члана 64. став 4. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ и осуђени и то: оптужени АА, на казну затвора у трајању, од дванаест година, у коју казну му је урачунато и време проведено у притвору, од 27.03.2003. године, па до правноснажности пресуде, оптужени ББ, на јединствену казну затвора у трајању, од дванаест година, с тим што му је претходном применом члана 48. ОКЗ, суд за предметно кривично дело утврдио казну затвора у трајању, од десет година, а узео му као утврђену, казну затвора у трајању, од четири године, која му је изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Лесковцу К.30/03 од 30.06.2003. године, оптужени ВВ, на казну затвора у трајању, од шест година и оптужени ГГ, на казну затвора у трајању, од седам година, с тим, што је суд оптуженима ББ и ВВ и оптуженом ГГ, у ове изречене казне затвора, урачунао и време проведено у притвору, од 22.04.2003. године, па до правноснажности пресуде.

Истом пресудом, одузети су предмети који потичу из извршења кривичног дела отмице, из члана 64. став 4. у вези става 1. КЗ РС и то: од ЕЕ, новац у износу, од 203.985 еура и од ЖЖ, износ од 15.000 еура, па се овај одузети новац враћа оштећеним ЋЋ, који је и предао новац.

Овом одлуком, такође је, делимично усвојен имовинско-правни захтев оштећених, па су оптужени обавезани, да солидарно плате оштећенима износ, од 371.015 еура у року, од 15 дана, од дана правноснажности пресуде, с тим што се оштећени ДД, упућује на парницу, ради остваривања имовинско-правног захтева, за накнаду штете, на име уништеног аутомобила марке "аа", те је оштећенима ЋЋ и ДД, дат рок, од 30 дана, да покрену парнични поступак према трећим лицима, који су власници ствари, а који су предмет обезбеђења имовинско-правног захтева, по решењу о привременој мери К.П.бр.8/03 од 12.02.2004. године, јер ће у противном, привремена мера бити укинута.

Против ове пресуде, жалбе су изјавили:

- првооптужени АА, због битних повреда кривичног закона, због погрешно утврђеног чињеничног стања, због повреде и погрешно вођеног кривичног поступка, због одлуке о санкцији, са предлогом, да се пресуда Окружног суда – Посебног одељења у Београду, укине и врати на поновно разматрање или иста преиначи и он се ослободи одговорности, те да му се притвор укине и захтевом, да буде позван на седницу већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о кривичној санкцији и имовинско-правном захтеву, са предлогом, да Врховни суд укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, уз предлог да се према оптуженом АА, укине притвор и исти одмах пусти на слободу, или исту преиначи и смањи казну која је изречена оптуженом. Овај бранилац поднео је и допуну жалбе, у којој је захтевао, да њега и оптуженог АА, другостепени суд позове на седницу;

- бранилац оптужених ББ и ВВ, адвокат АВ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о висини казне, са предлогом, да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду;

- други бранилац оптужених ББ и ВВ, адвокат АГ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о казни, са захтевом, да му се омогући учешће на седници већа другостепеног суда, са предлогом, да се пресуда Окружног суда у Београду, укине и врати истом суду на поновно одлучивање, те укине притвор оптуженима ББ и ВВ и они одмах пусти на слободу;

- оптужени ББ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде права окривљеног, са предлогом, да се он ослободи од одговорности или пресуда укине и спесе врати првостепеном суду на поновни поступак и захтевом да буде позван на јавну седницу;

- оптужени ВВ, због битних повреда Закона о кривичном поступку, битних повреда КЗ и ОКЗ РС и одлуке о казни, са предлогом, да Врховни суд Србије, побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење и укине му меру притвора и пусти га да се брани са слободе до правноснажности првостепене пресуде и захтевом да му се омогући присуство на седници већа, при решавању ове његове жалбе;

- бранилац оптуженог ГГ, адвокат АД, због битних повреда одредаба кривичног поступка, због непотпуног и неправилно утврђеног чињеничног стања, због погрешне примене материјалног права и због одлуке о казни, са предлогом, да Врховни суд Србије закаже јавну седницу о којој ће оптуженог и њу обавестити и на исту позвати, те ожалбену пресуду укинути и предмет вратити првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или исту преиначи у осуђујућем делу у односу на оптуженог и истог услед недостатка доказа, ослободи од оптужбе и

- пуномоћник оштећених ДД и ЋЋ, адвоката БВ, због одлуке о трошковима поступка, са захтевом, да се закаже јавна седница и на исту он позове као пуномоћник.

У вези изјављених жалби оптужених и њихових бранилаца, Окружно јавно тужилаштво – специјално тужилаштво Кт.С.бр.7/03 од 3.децембра 2004. године, дало је одговор на жалбе, са предлогом, да другостепени суд, одбије жалбе окривљених и њихових бранилаца, као неосноване и потврди првостепену пресуду.

Републичко јавно тужилаштво, својим поднеском КТЖ.156/05 од 31.01.2005. године, је предложило, да Врховни суд, одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљених и окривљених и пресуду Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.8/03 од 12.07.2004. године, потврди.

Пошто је поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, оптуженог ГГ, коме позив није уручен, јер се налази у бекству од 30.07.2005. године, а што се утврђује из дописа Казнено поправног завода КК, браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, чији је захтев за присуство седници већа другостепеног суда, неблагоприятан и пуномоћника оштећених ДД и ЂЂ, адвоката БВ, чија је жалба и предлог неблагоприятан, а у присуству оптужених АА, ББ и ВВ и њиховог браниоца адвоката АГ и браниоца оптуженог ГГ, адвоката АД, на којој је размотрио целокупне списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, па је, по оцени жалбених навода из жалби оптужених и њихових бранилаца и одговора на жалбу Окружног јавног тужилаштва – специјалног тужилаштва, става Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, као и објашњења датих на седници већа, нашао:

Жалбе оптужених и њихових бранилаца су делимично, основане.

Неосновано се жалбама оптужених и њихових бранилаца, побија првостепена пресуда, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, па с тим у вези, не стоје тврдње, да је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи и датим разлозима, те да не садржи све разлоге о одлучним чињеницама или су они пак, у знатној мери противуречни садржини исправа из записника, те да изрека не садржи, нити је описано у њој, које су задатке и улоге имали и извршили чланови организоване групе, овде оптужени и

у чему се састојала њихова улога и какве су они задатке извршили, то јест, да се из исте не може утврдити, да је постојала организована криминална група.

Напротив, изрека првостепене пресуде је јасна и потпуно опредељена у сагласности је са разлозима изнетим у образложењу пресуде, а ти разлози су довољни, потпуни и јасни и у сагласности са стварном садржином изведених доказа, а наведени су и услови, који су у конкретном случају били испуњени за постојање кривичног дела организованог криминала, прописани чланом 504-а. ЗКП, а на којим је првостепени суд и засновао своју одлуку.

При томе, неосновани су жалбени наводи, да поменута одредба Законика о кривичном поступку, није могла бити примењена у конкретном случају, с обзиром, да су одредбе које се односе на деловање организоване криминалне групе ступиле на снагу, након критичног догађаја. Ово, стога, што временско важење процесног закона, није ограничено на моменат извршења кривичног дела, већ се одредбе процесног закона примењују од тренутка ступања на правну снагу и важе и за све кривичне поступке, који су у току, па дакле и у овом случају.

Стварна и месна надлежност првостепеног суда за поступање у овом предмету су неспорне, па су жалбени наводи, којима се то оспорава, неосновани. Надлежност и састав суда, заснована је на правилној примени одредаба Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и Главе XXIX-а Законика о кривичном поступку, при чему је првостепени суд у образложењу побијане пресуде на странама 12, 13 и 14 детаљно изнео разлоге, за примену наведених прописа, које разлоге Врховни суд, у свему прихвата.

Жалбама бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ и ГГ, указује и на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, а наиме, да се пресуда заснива на доказима на којима се, по одредбама ЗКП, не може заснивати, јер је суд, противно одредбама члана 337. ЗКП, прочитао записнике о исказима оптуженог ББ и ЗЗ, дате пред органима унутрашњих послова, а ти записници, према жалбама, садрже недостатке наведене у члану 89. ЗКП, па је требало од стране првостепеног суда исте издвојити из списка.

Изнети жалбени наводи су неосновани, исти су истицани и током главном претреса, а првостепени суд је правилно закључио, да поменуте записнике, не треба издвојити из списка и о томе, на странама 14 до 17 образложења побијане пресуде дао детаљне разлоге.

Наиме, према одредби члана 89. став 2. ЗКП, друга реченица, окривљеном ће се саопштити његова права из члана 13. став 3. ЗКП, затим, зашто се окривљује основи сумње који стоје против њега, да није дужан да изнесе своју одбрану, нити да одговара на постављена питања.

Према одредби члана 13. став 3. ЗКП, дужност је лица које саслушава окривљеног, да га пре првог саслушања поучи о његовом праву, да узме браниоца и да бранилац може присуствовати његовом саслушању. Након саопштавања ових права окривљеном, окривљеног треба упозорити, да све што изјави, може бити употребљено против њега као доказ. Дакле, у одредби члана 13. став 3. ЗКП, направљена је јасна разлика између права која припадају окривљеном, са којима мора бити упознат, пре првог саслушања и упозорења, која му се том приликом дају. Када се то доведе у везу са одредбом члана 89. став 2. ЗКП, да ће се окривљеном саопштити његова права из члана 13. став 3. ЗКП, јасно је, да се мисли на права из тог члана, а не и на упозорења, а када се затим, то доведе у везу са недозвољеним доказом из члана 80. став 10. ЗКП, који постоји само у случају, да окривљени није поучен о својим правима из става 2. члана 89. ЗКП, логично је, да само пропуштање упозорења уз поуку окривљеном о његовим правима, није довољно, да би се такав исказ окривљеног, сматрао недозвољеним доказом. Према томе, на исказу окривљеног који је поучен о својим правима и без тог упозорења може се заснивати судска одлука. То наравно не значи, да окривљеном није потребно дати такво упозорење. Међутим, изостанак истог, не чини тај доказ недозвољеним.

С тим у вези, неосновани су и наводи у жалбама, да сада покојни окривљени ЗЗ, није био психички способна особа, да да своју одбрану пред радницима МУП-а Републике Србије, дана 23.04.2003. године, јер је исту дао у тренутку своје дубоке и комплексне психичке неспособности, са верификованом дијагнозом – повратни депресивни синдром, а што је потврдио и самим својим понашањем, да би на дан 24.03.2004. године, извршио самоубиство, чиме је само потврдио ову тврдњу, те да се на таквој одбрани, не може градити судска одлука, односно, да та изјава нема доказну страну коју јој суд даје.

Ово са разлога, што је првостепени суд, правилно поступио, када је одредио и извео доказ, комисијским вештачењем од стране вештака неуропсихијатра и психолога, стања оптуженог, сада пок. ЗЗ и оптуженог ББ, који су дали свој налаз и мишљење, а које је првостепени суд, правилне прихватио, да је оптужени ББ, у моменту вештачења, психички способна особа, да прати ток главног претреса и да активно учествује у кривичном поступку, а да као и оптужени, сада пок. ЗЗ, не болује ни од каквог трајног или привременог душевног обољења, а да је код оптуженог ЗЗ, психичко стање такво да овај оптужени није у стању да прати ток главног претреса и да као странка у потпуности узме активно учешће, због чега је првостепени суд и правилно донео решење о раздвајању кривичног поступка у односу на оптуженог, сада пок. ЗЗ, јер су сви оптужени у том моменту били у притвору, па како су били испуњени сви услови и процесне претпоставке да се одржи главни претрес, то је првостепени суд, правилно у циљу целисходности и одржавања главног претреса, без учешћа овог оптуженог и одржао главни претрес.

Неосновани су наводи у изјављеним жалбама, да првостепена пресуда, садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП, а наиме, да је на главном претресу повређено право одбране оптужених и у вези с тим, указује, да су од стране првостепеног суда, одбијени доказни предлози одбрана оптужених, као и њихови приговори, а који су били срачунати на потпуније разјашњење свих околности, који су од значаја за правилно пресуђење ове кривично правне ствари.

По налажењу овога суда, првостепени суд, није дужан да изведе све доказе, које предлажу странке у поступку, већ само оне за које оцени, да су од значаја за потпуно и правилно утврђење ових чињеница, које имају карактер, одлучних чињеница.

У конкретном случају, првостепени суд је одбио неке доказне предлоге и то: новим финансијским, неуропсихијатријским вештачењем, саслушањем сведока, који би потврдили и дали алиби оптуженима, да нису учествовали у извршењу кривичних дела, који би такође, потврдили и неке наводе из одбрана оптужених, као и да се прибаве разни извештаји, којим би се разјасниле све околности које су и од и те каквог значаја за ову кривично-правну ствар.

У вези одбијања ових доказних предлога и прибављања извештаја, који би требали да се изведу на главном претресу у допуну доказног поступка, од стране првостепеног суда, дати су потпуни, правилни и опширни разлози у побијаној пресуди на страни 67 до 70, који се могу свести на констатацију, да су они сувишни. Међутим, ипак, при свему овоме, свакако је значајно рећи, да је одлука суда о одбијању предлога за извођење неког доказа и прибављања извештаја, као што је у конкретном случају, може

предлога за повреду њеног права и припадња повреду, као што је у претресном поступку, може представљати основ за жалбу, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не због битних повреда одредаба кривичног поступка или повреде права оптуженог на одбрану.

Ово због тога, јер ни једна одредба ЗКП, па ни она која садржи начело материјалне истине при утврђењу чињеница, не обавезује суд као што је речено, да изведе сваки предложени доказ, као што ни недостатак предлога не ослобађа суд дужности, да изведе потребне доказе. Зато евентуална грешка суда о процени, да ли ће извести неки доказ, представља основ за жалбу, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не овог ожалбеног основа.

Према томе, одбијањем наведених доказних предлога одбране, није повређено право одбране оптужених, на главном претресу, нити такво поступање, представља битну повреду одредаба кривичног поступка и наведеног законског прописа.

Правилном оценом одбрана оптужених и свих доказа проведених током поступка, правилно је првостепени суд, утврдио, да су оптужени у време, на месту и на начин описан у изреци и одговарајућим деловима образложења побијане пресуде, извршили кривично дело за које су оглашени кривим.

Оптужени ББ и сада пок. ЗЗ, у својим изјавама, у својству осумњичених признали су извршење кривичног дела и детаљно описали своје учешће у извршењу истог, као и учешће осталих оптужених. У односу на све одлучне чињенице, њихови искази поткрепљени су исказима оштећених ДД, ЋЋ, као и сведока ИИ, а такође и исказима сведока ЈЈ и КК, који су потврдили истинитост исказа обојице оштећених и наведеног сведока и то у односу на чињеницу које су њима биле познате, а односе се на писмо које су примили и касније предали оштећеном ЋЋ. Оштећени ДД, ЋЋ и сведок ИИ, приликом препознавања у Окружном суду у Лесковцу, са сигурношћу су препознали оптужене АА, сада пок. ЗЗ и ГГ, као извршиоце предметног кривичног дела, при чему на записницима о препознавању нико од учесника препознавања није имао примедби. Оштећени ДД је и на главном претресу, одржаном 31.03.2004. године, са стопостотном сигурношћу препознао оптуженог АА, као лице које су оптужени међу собом звали "___", као и оптужене ГГ и сада пок. ЗЗ, објашњавајући током главног претреса, да се међу отмичарима налазило и лице које се не налази у судници, а које је приликом препознавања било означеном бројем 12.

Током овог поступка, утврђено је, да је оштећени ЋЋ, пре предаје новца отмичарима евидентирао њихове серијске бројеве фотокопирањем новчаница и сачињавањем списка. Такође, током поступка несумњиво је утврђено, да су од ЕЕ, одузете новчанице у износу, од 203.985 евра, које је добила на чување од сада пок. ЗЗ, а од оца оптуженог АА, ЖЖ, 15.000 евра. Вештачењем од стране вештака ЛЛ, несумњиво је утврђено, да новчанице пронађене код поменутих сведока одговарају серијским бројевима новчаница које је оштећени ЋЋ, предао отмичарима. На основу свега наведеног, првостепени суд је правилно закључио, да измењене одбране оптужених у истрази и на главном претресу, да нису извршили предметно кривично дело, нису основане. С тим у вези, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде, дао детаљну анализу њихових одбрана у истрази и на главном претресу, оцену њихове међусобне неусклађености у погледу одређених битних чињеница и разлоге за неприхватање истих.

Осим тога, проверавајући одбрану оптужених, да је над њима примењена сила у циљу признања извршења кривичног дела, првостепени суд је саслушао сведоке ЉЉ и ММ, раднике МУП-а, који су сачинили записник о саслушању окривљених пред органом унутрашњих послова и прибавио извештаје од Окружних затвора у аа и бб, из којих произилази, да су оптужени прегледани приликом пријема у те установе, да нису констатовани трагови примене силе. На основу ових доказа, првостепени суд је правилно закључио, да исказе оптужених дате у предкривичном поступку, може користити у доказном поступку, јер исти не садрже недостатке на које се неосновано указује у жалбама оптужених и бранилаца.

Врховни суд је ценио и остале наводе жалби оптужених и бранилаца који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање, па налази, да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине битна обележја кривичног дела у питању, тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптужених, према учињеном делу, правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом противправне делатности оптужених АА, ББ, ВВ и ГГ, по члану 64. став 4. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ, кривични закон је правилно примењен. С тим у

вези, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде, дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге, које и Врховни суд у свему прихвата.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казнама, а поводом жалби оптужених: АА, ББ и ВВ и њихових бранилаца и браниоца оптуженог ГГ, Врховни суд, налази, да су жалбе у том делу основане.

Наиме, првостепени суд је у односу на све оптужене, правилно утврдио све околности у смислу члана 41. ОКЗ, које утичу, да казна буде мања или већа, међутим, по налажењу Врховног суда, прецењен је значај отежавајућих околности, посебно у односу на оптужене ББ и ГГ, који су и раније осуђивани, али не и за истоврсна, нити за тешка кривична дела.

Са друге стране, првостепени суд, није у довољној мери ценио, утврђене олакшавајуће околности на страни оптужених, наведене на страни 65 образложења побијане пресуде, а уопште није ценио, као олакшавајућу околност, да су оштећени

ЂЂ и ДД, делимично обештећени, са враћеним износом, од 218.985 еура, да је оптужени ББ, признао извршење кривичног дела у предкривичном поступку, на основу којег је суд, лакше и брже утврдио материјалну истину, тако, да су казне затвора, на које су оптужени осуђени првостепеном пресудом, строжије, него што је то са становишта сврхе кажњавања неопходно. Стога је, Врховни суд, уважио жалбе оптужених и бранилаца у делу одлуке о казни, па је, дајући праву меру утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, на страни свих оптужених, налазећи, при томе, да у односу на оптуженог ВВ, утврђене олакшавајуће околности (младост, неосуђиваност, да је студент, да је у међувремену након извршеног кривичног дела, постао отац и његова улога у извршењу предметног кривичног дела, то јест, да није учествовао у деоби одузетог новца) имају карактер, особито олакшавајуће околности, које оправдавају изрицање казне испод законом прописаног минимума (члан 42. и 43. ОКЗ), осудио, оптужене АА, ББ, ВВ и ГГ, као у изреци ове пресуде.

По налажењу Врховног суда, тако одмерене казне, сразмерне су тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела, као и степену кривичне одговорности, сваког од оптужених и довољне су, за постизање сврхе кажњавања, предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ.

Одлука о одузимању имовинске користи, донета је правилном применом одредаба члана 84., 85. и 86. ОКЗ, па се њена законитост и оправданост изрицања не доводи у питање.

Како је према извештајима Поште - Београд, број 2005-645 од 14.01.2005. године и Поште - Лесковац, број 1-142 од 17.01.2005. године, пуномоћник оштећених ДД и ЂЂ, адвокат БВ, примио побијану пресуду, дана 01.11.2004. године, а жалбу због одлуке о трошковима поступка уложио, дана 16.12.2004. године (пријемни печат Посебног одељења Окружног суда у Београду), дакле, по протеку законског рока, од 15 дана, то је иста неблагоприятна, због чега је у односу на ту жалбу, одлучено, као у ставу II изреке, ове пресуде.

Из изнетих разлога, на основу члана 391. став 1. и члана 388. ЗКП, одлучено је, као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Драгана Јеврић, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка